

215. ԱՎԵՏԱՐԱՆՆ ՈՒ ՄԱՐԴԸ

Մի մարդ իրենց գյուղի տերտերին շատ անպատվելիս կլինի, քոխվան ինչ կանի, ինչ չի անի, էս մարդը վերջ չի տա իր արարքներին, կշարունակի պարսավել տերտերին։ Մի օր քոխվան եկեղեցու բակում, հասարակության առաջ կսպառնա այդ մարդուն և կստիպի, որ սա ավետարանի վրա երգում ուտի։ Երբ ավետարանը կտան այդ մարդուն, սա ամենայն ջերմեռանդությամբ ավետարանը համբուրելով կերգվի, որ այլևս տերհորը չի անպատվի։

Բոլորը երկյուղած ավետարանի վրա երգվելու սարսափից, որ այն չի կարելի զանց առնել, հավատացած էին, որ էդ մարդը էլ չի շարունակի իր արարքը, բայց վերջինս հենց որ ավետարանը հետ կտա, իսկույն կսկսի ավելի ուժեղ և սուր ծաղրով պարսավել տերտերին։

—Տո տնաքանդ, նոր ավետարանի վրա երգվեցիր, որ էլ չպարսավես տերտերին, հիմա դարձյալ շարունակում ես, ավետարանը քեզ շարաշար կպատժի,—բարկացած գոչում է քոխվան։

—Քոխվա, քո արևը, այդ ավետարանը զորություն չունի, թե չէ, ամեն օր տեսնում է, որ տերտերը գիշերները հավ ու ճուտ է գողանում և այցելում այրի կանանց, մի անգամ ինչո՞ւ տերտերին չի պատժում,—պատասխանում է մարդն ու հեռանում։